

ELIA BARCELÓ

«Un relat potent i meravellós que
atrapa per la profunditat dels
temes i dilemes ètics de plena
actualitat que planteja tant en el
lector com en els protagonistes
de la novel·la, personatges vius.»

L'editora

LA SÍNDROME FRANKENSTEIN

De l'autora de *L'efecte Frankenstein*

PREMI NACIONAL DE LITERATURA INFANTIL I JUVENIL
I PREMI EDEBÉ DE LITERATURA JUVENIL

edebé

LA SÍNDROME FRANKENSTEIN

ELIA BARCELÓ

LA SÍNDROME FRANKENSTEIN

De l'autora de *L'efecte Frankenstein*

PREMI NACIONAL DE LITERATURA INFANTIL I JUVENIL
I PREMI EDEBÉ DE LITERATURA JUVENIL

edebé

Títol original: *El síndrome de Frankenstein*

© Elia Barceló, 2023

Published by arrangement with UnderCover Literary Agents

© Traducció: Martina Garcia Serra, 2023

© Ed. Cat.: Edebé, 2023

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora: Elisenda Vergés-Bo

Disseny de la coberta i l'interior: Aurora Iratia

© *Fotografia de la coberta:* DepositPhotos

© *Fotografia de l'autora:* Stefanie Grau

1a edició, octubre 2023

ISBN: 978-84-683-6504-6

Dipòsit legal: B. 12262-2023

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Dedico aquesta novel·la a tot l'alumnat que va llegir en el seu dia L'efecte Frankenstein, a les seves professores i professors, i també, molt especialment, a qui la van votar en el Premi Menjallibres, el Premi Azagal i el Premi Hache amb tot el meu agraïment pel vostre entusiasme lector i per tots els ànims que em van donar per imaginar i escriure aquesta segona part. Tant de bo que us agradi!

Aquesta novel·la que tens a les mans és la continuació de *L'efecte Frankenstein*, Premi Edebé de Literatura Juvenil. Si ja l'has llegit, aquí trobaràs la història del que passa als protagonistes a la nostra època. Si no coneixes la primera, no hi ha cap problema, *La síndrome Frankenstein* s'ha concebut perquè s'entengui tot el que hi ha hagut abans. Per descomptat, la millor combinació és llegir-les totes dues (fins i tot de manera no cronològica; vull dir que es pot llegir la segona i després la primera), per captar-ne tots els detalls i gaudir més de l'evolució dels personatges.

Totes dues han sigut un autèntic plaer d'escriptura per a mi, i retrobar-me amb en Max, amb la Nora i amb altres figures que ja creia tancades ha sigut com tornar a veure uns amics molt estimats dels quals ja m'havia acomiadat per sempre.

Espero que tu també gaudeixis d'aquesta nova història que t'ofereixo. Et puc assegurar que l'he escrit per a tu, pensant en el moment en què t'acomodaràs al teu lloc preferit (o potser en un autobús, en un tren, al metro...) i entraràs al món que he creat paraula a paraula perquè et puguis deslligar del que t'envolta, descobrir altres indrets i compartir més aventures amb aquests personatges.

1

—I aquí tenim l'Eleonora von Kürsinger, comtessa de Hohenfels. En aquest retrat devia tenir uns trenta anys i, com veuen, estava en la plenitud de la seva bellesa. Va ser l'esposa del comte Maximilian, que té un retrat a la biblioteca, ara el veurem. El primer del seu llinatge que va exercir una professió. Va ser metge durant tota la vida, i ella el va ajudar sempre, especialment amb les pacients femenines, que estaven encantades de poder parlar dels seus problemes de salut amb una altra dona. Al segle XVIII encara no era possible per a les dones assistir a la universitat; però, en el cas dels comtes de Hohenfels, tot és una mica diferent, perquè van ser una parella extraordinàriament moderna. Aquest és el gabinet o saleta carabassa, l'habitació preferida de l'Eleonora, on acostumava a treballar, tot i tenir, com era costum a l'època, un *boudoir* exclusivament per a ella. Segueixin-me, sisplau. Ara anirem a veure la gran biblioteca del castell, aquí, per aquesta porta. Els prego que s'abstinguin de tocar els objectes exposats, sobretot els llibres. Són molt valuosos i molt antics.

En Max es va quedar al final, mirant fixament el retrat de la Nora que aquell jove guia els acabava de mostrar. Re-

cordava amb claredat les sessions de posa per a aquell mestre italià a qui van encarregar la feina, la impaciència de la seva dona, que no acabava de veure la gràcia a estar-se tanta estona quieta per després poder tenir un retrat. «A la meva època —li explicava quan estaven sols—, fins i tot quan et fan una foto d'estudi, en uns minuts estàs llesta. Que a poc a poc que va tot en aquest segle!»

Ara s'adonava que tenia raó. Amb prou feines feia unes setmanes que era al segle XXI i, si li havia quedat ben clara una cosa, era que la velocitat constituïa una de les marques de l'època. Tot anava molt de pressa. La gent es posava nerviosa si s'havia d'esperar un moment pel que fos. No hi havia gota de paciència per a res. Els viatges eren gairebé instantanis. I tothom anava per la vida de mal humor perquè res els semblava prou ràpid.

Es recordava de quan la Nora i ell van anar a Viena, en tren, perquè ella pogués presentar-li l'àvia. Van trigar amb prou feines unes hores per recórrer el que, en el seu propi temps, haurien necessitat tres o quatre dies, i llavors, quan després d'una estona de conversa, la Nora i la seva àvia van desaparèixer a la cuina, i el van deixar a ell sol a la sala d'estar, la senyora va tornar i li va dir que li sabia molt de greu haver-lo deixat sol tanta estona. «Et deus haver avorrit molt, fill», li havia dit. Ell, però, havia gaudit moltíssim d'aquell moment de calma, assegut en aquella habitació tan acollidora, plena de llibres i de plantes per fer bonic (un caprici realment excèntric), sentint el tic-tac del rellotge, notant la textura dels minuts, la seva suavitat lliscant-li per la ment. Ell no veia la necessitat d'haver d'estar sempre fent alguna cosa, o fins i tot dues o tres coses alhora, com havia sigut el cas de la Nora. De vegades, el simple fet d'estar, d'existir, de sentir els seus propis pensaments era un bàlsam per a l'ànima. I al segle XXI gairebé ja no resultava possible.

—Vens? Ara explicaré la biblioteca. —El cap del guia («Jonas» posava a l'etiqueta que duia al pit) es va inclinar cap a ell i el va sobresaltar.

—Sí, de seguida. Disculpi. —Li havia parlat de tu? Era possible que un perfecte desconegut li hagués parlat de tu?—. Només volia fer una fotografia. Està permès?

—I tant, però sense flaix.

No tenia ni idea de què volia dir allò del flaix, però va assentir amb el cap perquè el deixés en pau. La Nora li havia explicat com capturar una imatge i, tot i que no era fàcil, ho va acabar aconseguint. Li semblava molt important tenir una foto seva. De la Nora d'abans, en el seu propi temps. Sobretot ara que no era al seu costat.

—Llest? —va insistir en Jonas.

Just quan en Max va entrar a la seva biblioteca, va sentir que es quedava sense aire. Ja feia gairebé una hora que era al seu propi castell, casa seva, el lloc on havia nascut i s'havia criat, el lloc on havia viscut tota la vida, després dels pocs anys que havia passat a Ingolstadt, el lloc on s'havia casat amb la Nora i d'on se n'havia anat un estiu de 1816 per no tornar. Havia reflexionat molt sobre la idea de visitar Hohenfels; sabia que el dolor seria intens. L'Anna, l'àvia de la Nora, l'hi havia desaconsellat. «No crec que sigui agradable arribar com a turista a la teva llar —li havia dit—, pagar una entrada i seguir un guia que t'ensenya un parell d'habitacions i t'explica un grapat de mentides o mitges veritats sobre la teva vida.» Malgrat tot, l'Anna també entenia que, per a ell, era necessari i li havia acabat explicant com arribar-hi, cosa que havia sigut una autèntica odissea, i això que ella l'havia acompanyat a l'estació de tren, li havia ensenyat a comprar-se el bitllet en una màquina estranya i li havia mostrat com trobar l'andana d'on sortia perquè després pogués tornar sense anguijar-se.

Un cop a Salzburg no havia tingut gaires problemes per orientar-se, tot i que les coses havien canviat moltíssim en dos segles i, després de fer una bona passejada per fer inventari de tot el que ja havia desaparegut i el que encara no, va agafar un taxi fins a Hohenfels. Per sort, el taxista havia resultat dels que no parlen amb els clients. Era una cosa que li costava molt de suportar: aquella falta de respecte d'alguns conductors, entestats a parlar-te com si et coneguessin, com si estiguessin al mateix nivell.

La biblioteca estava gairebé com quan ell la va deixar aquell matí de 1816. Per a ell no havien passat dos segles. Per a ell amb prou feines havien sigut unes setmanes. Primer havien anat a Suïssa a veure l'especialista, per la malaltia de la Nora, i llavors, quan va quedar clar que no hi havia res a fer, havien anat a Ingolstadt, a intentar per última vegada forçar el pasatge i a acomiadar-se de tot. Malgrat tot, havia funcionat. El passatge s'havia obert, l'havien travessat i després s'havia tornat a tancar, aquesta vegada per sempre. Ara sabia què havia sentit la Nora: aquella impotència, aquella angoixa, aquella sensació terrible d'haver deixat enrere tot el que era la teva vida.

Sense adonar-se del que feia, mentre en Jonas anava explicant al grup el més notable de la biblioteca, en Max es va deixar caure a la seva butaca de lectura, davant de la llar de foc, on tantes hores havia passat amb un dels seus gossos dormisquejant als seus peus mentre ell s'embranchava en algun volum acabat d'arribar de l'estranger. La butaca el va acollir com l'abraçada d'algú estimat.

—No està permès seure-hi! Per favor, surt d'aquí.

En Max va aixecar el cap, sorprès i molest. Era casa seva. La seva butaca. El problema era que no era el seu temps. Es va posar dret amb una espurna de fúria als ulls i, quan es va tombar, el va veure.

Damunt d'una de les escrivanies més antigues, penjava un gran retrat.

—El comte Maximilian de Hohenfels, senyores i senyors —va proclamar el guia, gairebé orgullós.

—El metge? —va preguntar una dona vestida de vermell amb uns pantalons curts i ajustats, que a en Max ja li havia fet angúnia quan s'havia afegit al grup, al pati del castell, per començar la visita.

—Exacte. Aquí devia tenir uns quaranta anys.

«Trenta-sis», va corregir ell per dins.

—Com veuen, tots dos eren molt guapos i molt elegants, a més d'intel·ligents. Va ser una llàstima que no tinguessin descendència.

En Max va sentir la fiblada de pena i frustració que tant coneixia. A ell, com a la Nora, també li havia fet molt de mal no poder tenir fills.

—Així, qui va heretar tot això? —va insistir la mateixa dona.

—El seu nebot, Philip von Kürsinger. Ell sí que va tenir fills i la família va continuar fins a la Segona Guerra Mundial, durant la qual va morir el primogènit. Era aviador. I el segon fill, un nazi convençut, es va suïcidar quan van entrar els aliats.

En Max es va sentir com si li haguessin donat un cop de puny a l'estómac. No havia entès «aviador» ni «nazi», però havia captat perfectament que els seus dos besnebots o rebesnebots havien mort, l'un a la batalla i l'altre de la manera més deshonorosa possible: per la seva pròpia mà.

—La comtessa vídua, després de perdre els fills, va fer testament a favor de la ciutat i, per això, ara Hohenfels pertany a Salzburg.

La resta de la visita li va passar en una mena de núvol, tot i que sí que va arribar a veure que el dormitori que ell i la Nora havien compartit s'havia remodelat de dalt a baix. Ja no hi havia ni les belles parets vestides amb seda xinesa, ni els cortinatges, ni el gran llit de caoba amb baldaquí. Tot era

més simple, més auster, molt més fred, i a les parets hi havia fotografies en blanc i negre. Es va preguntar què en devien haver fet, dels quadres amb motius mitològics i les natures mortes amb el raïm transparent i les flors exòtiques.

Al final, després de travessar l'enorme cuina, que també havia canviat, i de recordar l'Ernestine, la cuinera de sempre, que ara ja devia fer gairebé dos segles que era morta, en Jonas es va decantar i es va anar acomiadant de tots els visitants. Alguns li van deixar unes monedes a la mà. En Max va remenar per la cartera que li havia triat la Nora, i va fer el mateix.

—T'has adonat de com t'arribes a assemblar al comte?
—va preguntar el guia, després de donar-li les gràcies per la propina.

—No, la veritat és que no m'hi he fixat.

—Doncs jo, que el veig gairebé cada dia, no et podia treure els ulls de sobre. Si no fos perquè ell porta perruca i és més vell, sou clavats. I mira que és guapo! La pila de vegades que m'ha sabut greu que fos mort.

—Perquè era guapo? —va preguntar ell amb sorna.

—Perquè és una pena... —Va somriure—. En fi. Tu ets viu. M'acceptes una cervesa aquí a la cantina del castell?

Volia veure la cantina i li venia de gust una cervesa. El que no havia decidit encara era si li venia de gust prendre-se-la xerrant amb algú que li havia dit «guapo» amb aquelles penques i que s'entestava a tutejar-lo, tot i que no els havien presentat. Fins i tot si els hagués presentat un familiar, hauria sigut una falta de respecte passar al tu sense preguntar-l'hi. Si la Nora hagués estat amb ell, ella hauria sabut com reaccionar; però era molt lluny i s'havia d'espavilar tot sol. Potser era normal tractar-se de tu entre persones de la mateixa edat. El pobre Jonas no tenia per què saber que ell realment tenia més de cinquanta anys i era el comte de Hohenfels ressuscitat.

—D'acord —va concedir per fi—. Bevem.

El guia va semblar sorprès per la seva reacció, però va començar a caminar al seu costat.

—Com et dius? Jo soc en Jonas.

—Ja. Ho he llegit. Jo soc en Maximilian.

—De debò? No em diguis que fins i tot et dius com ell.

—Doncs sí. I, per més casualitat, la meva esposa es diu Nora.

—Ets casat? A la teva edat?

—L'amor no té edat, Jonas. Ens vam conèixer, ens vam enamorar i, lògicament, ens vam casar.

—Lògicament?

En Max sabia, perquè al llarg dels anys la Nora li havia explicat moltes coses de la seva època, que al segle XXI les persones trigaven molt a casar-se i només ho feien després d'haver viscut força temps plegades, fins que s'adonaven de si realment estaven fets l'un per l'altre, però a ell li continuava semblant estrany i covard. Sobretot covard per aquesta falta de decisió, de compromís amb la persona estimada.

—Jo ho veig així.

—Espera, seu aquí a l'ombra i ja porto jo la cervesa. Una de grossa?

En Max va assentir amb el cap i, com li havia indicat en Jonas, es va asseure a sota d'un arbre que havia crescut al mig del pati i havia arribat ben bé als deu metres d'alçària. En una altra taula hi havia la dona dels pantalonets vermells espantosos amb la seva família, ensenyant les cames sense gota de vergonya, i, una mica més enllà, dos homes de braços musculosos i ulleres de sol.

Només feia tres dies que la Nora se n'havia anat, i la seva absència li feia un mal gairebé físic. Feia prop de quaranta anys que estaven junts. Havien compartit cada minut de les seves vides i ara, tan bon punt havia arribat a la seva pròpia època, havia començat a deslligar-se d'ell, a quedar amb gent que a ell no li agradava, a fer plans sense comptar amb

la seva opinió. Ell comprenia que s'hagués de compensar a ella mateixa tot el que havia perdut, que gaudís de tornar a ser jove, però li feia mal aquell allunyament, i ara era encara pitjor, perquè se n'havia anat a visitar la seva mare, que era a Tailàndia (el Regne de Siam, per a ell). Hauria volgut acompanyar-la, però s'havien adonat d'un problema gravíssim que encara no sabien com solucionar: ell, en Maximilian von Kürsinger, metge de professió i comte de Hohenfels, no tenia existència efectiva. No tenia documents de cap mena: ni partida de naixement, ni partida de baptisme, ni papers que acreditessin que havia assistit a cap escola o universitat..., res de res. Era un fantasma a tots els efectes.

Per això, com que no tenia passaport, no havia pogut comprar un passatge d'avió per anar amb la Nora a Tailàndia, i si havia pogut arribar des d'Ingolstadt a Viena i després a Salzburg, era simplement perquè, gràcies a la Unió Europea, no calia ensenyar documents d'identitat per viatjar per dins del territori de la Unió.

L'Anna li havia promès que pensaria intensament com resoldre el problema i que preguntaria amb discreció a algunes amistats, però en el segle XXI tot estava arxivat, controlat, tot es podia consultar immediatament a través d'aquelles màquines que anomenaven «ordinadors» i que estaven connectades les unes amb les altres i, pel que semblava, per tot el món.

Malgrat l'existència dels trens i la seva comoditat, malgrat tantes coses agradables que tenia el segle XXI, cada vegada li agradava menys ser-hi. S'hi sentia atrapat i, encara pitjor, invisible, inexistent, un simple quadre antic a la paret d'un castell que ja no li pertanyia.

* * *

La lluna plena mirallejava sobre el mar tot creant un camí de

plata fins a l'horitzó. La nit era tan clara que les palmeres i els cocoters de la cala omplien d'ombres la sorra blanca de la platja, que reflectia suaument la llum. De lluny se sentien els acords d'una guitarra i algunes rialles juvenils. Diversos grups de siluetes assegudes en cercle es retallaven sobre el mar. Tot era tan perfecte que semblava fals, com un d'aquells anuncis de vacances al tròpic.

La Nora va estirar els braços per damunt del cap i va sospirar. Era tremendament feliç en aquell moment. L'únic que li faltava era la presència d'en Max. Amb ell al seu costat tot hauria sigut ideal, però no havia sigut possible. Hi havien donat mil voltes amb l'oma Anna, però a cap de les dues se'ls havia acudit encara una solució viable per aconseguir que en Max tingués existència oficial. Havien pensat que una possibilitat seria anar directament a la policia i dir que no recordava res de res, que tenia una amnèsia total i que no sabia qui era, però, deixant de banda que a ell li repugnava la idea de mentir, i més encara als agents de l'ordre, totes dues sabien que començarien a investigar i llavors veurien que l'existència d'en Max no constava enlloc, que ningú el coneixia, que ningú el reconeixeria, encara que en sortís el retrat per la televisió o el publicuessin a totes les xarxes socials. Tard o d'hora, l'interrogarien a fons i ell acabaria dient-los qui era. I allò era impossible. El tancarien per boig. O la premsa ho descobriria i l'acabarien convertint en un animal de circ, amb la qual cosa la seva vida s'hauria acabat per sempre; almenys una vida digna i en llibertat com la que tots dos desitjaven.

Havien repassat pel·lícules en què algú s'apropiava de la identitat d'una altra persona d'una edat aproximada que s'hagués mort durant la infància, però a la vida real cap de les dues sabia com fer-ho. Ningú coneix un falsificador ni sap com trobar-lo, i són coses que només semblen fàcils al cine i a les novel·les. Així que s'havia hagut de separar d'en Max, per primera vegada en gairebé quaranta anys, per poder anar

a veure la seva mare i preguntar-li a ella si se li acudia res. Al cap i a la fi, sempre havia treballat en ambients diplomàtics i es podria donar el cas que ella sí que conegués algú que els pogués ajudar. El problema addicional era que primer s'ho hauria de creure i allò, tractant-se de la seva mare, era bastant poc probable perquè no tenia ni un centímetre de fantasia.

L'oma, en canvi, ho havia acceptat amb molta facilitat. Al principi estava convençuda que, per alguna estranya raó, li estaven aixecant la camisa. La seva neta havia estat un parell de mesos desapareguda i ara, de sobte, tornava amb aquella història estranya en lloc de limitar-se a dir-li que s'havia enamorat d'en Max i que ho havia deixat tot d'un dia per l'altre per anar-se'n amb ell a gaudir del seu amor sense més consideracions. Hauria sigut el més senzill, però tant ella com en Max volien que l'Anna sabés la veritat. Només així podrien comptar amb ella perquè els ajudés, i era evident que necessitarien tota l'ajuda del món.

Curiosament, el que més havia contribuït a aconseguir que l'àvia es cregués aquella història tan esbojarrada havia sigut en Max mateix. La manera de parlar, de moure's, de posar-se dret immediatament cada vegada que l'Anna entrava a l'habitació o s'aixecava de taula per portar un saler, la manera de besar-li la mà, la sorpresa infinita per les coses més normals del món: el mòbil, la llum elèctrica, l'aigua de l'aixeta, l'aire condicionat, l'autobús..., la cortesia, el seu coneixement de la història i del món del segle XVIII, la seva elegància a l'hora de formular... Hi havia vegades que l'*oma* se'l quedava mirant com si el faraó Tutankamon se li hagués aparegut a la sala d'estar. I és que sí que es tractava d'una cosa així, per estrany que semblés. Ara s'havia compromès a cuidar en Max mentre ella fos a Tailàndia, a explicar-li les formes bàsiques de comportament, a acompanyar-lo on volgués anar i, el més important, a fer servir el mòbil, que era l'únic que els mantenia en contacte. Ella mateixa també n'havia hagut d'aprendre

un altre cop, ja que després de més de trenta anys sense fer-ho, per més intuïtiu que fos el sistema (almenys això deien els informàtics), tot s'acaba oblidant.

Just quan pensava en el mòbil, li va vibrar al costat.

—Nora? Ja t'has instal·lat?

La mare. Tan al gra com sempre.

—Sí, mare. Tot perfecte. Quan arribes?

—Demà a l'hora de dinar ja seré aquí. Estàs bé?

—Sí.

—Doncs fins demà.

La Nora va tornar a deixar el telèfon damunt de la tovallola i va perdre la mirada en el cabreig de la lluna sobre el mar. Era evident que després de tants anys a l'«altre món», com n'acostumava a dir, havia inventat la seva mare. Ara se n'adonava. Totes les seves expectatives s'acabaven de revelar falses. S'havia passat el temps fantasiejant que, si tornava, la seva mare s'hauria convertit en una dona afectuosa i dolça que seria feliç de tornar-la a veure, d'abraçar-la, de sentir-li explicar les experiències. Ara comprenia que era absurd de dalt a baix. Per a la seva mare, amb prou feines havien passat un parell de mesos en què la Nora no havia donat senyals de vida. El més probable era que l'endemà la deixés com un drap brut per la seva «escapada» sense haver avisat a ningú, i que es negués a creure el que li havia d'explicar. S'havia d'admetre, això sí, que tot plegat no era fàcil de creure, i ni tan sols tenia en Max a prop perquè, amb la seva mera presència, la pogués convèncer de la veritat, com havia passat amb l'àvia.

La seva mare, una dona intel·ligent, ambiciosa, guapa, que havia tingut molt èxit en la seva carrera, no havia sigut mai la mena de mare que et prepara el berenar, que de fet es recorda que pots voler berenar si tu no li dius que tens gana, ni que juga amb tu al parxís, ni es preocupa per les teves petites penes infantils. Sempre havia sigut una bona mare en el sentit pràctic. Una mare que s'havia ocupat que anés a una bona es-

cola on se sentís bé, que anés al metge regularment per rebre vacunes i fer controls, i que estigués neta i ben cuidada, però no havia sigut mai particularment afectuosa. Això ho havia delegat a l'oma Anna. Per això ella, moltes vegades, sentia l'avia com la seva autèntica mare i, amb els anys, s'havia acostumat al fet que ni ella ni el seu pare estiguessin presents a la seva vida, encara que vinguessin de tant en tant i que passessin les vacances d'estiu plegats, quinze dies en algun lloc singularment atractiu. Suposava que així els seus pares mitigaven una mica la mala consciència de deixar-la durant el curs a Viena amb l'oma Anna. Malgrat tot, havia tingut una infància i adolescència felices. Sobretot la infància, això sí. L'adolescència, ara que tenia més de cinquanta anys ho sabia, sempre és una època en què et sents malament, plena de dubtes, inadequada, fora de lloc. Per fortuna, tard o d'hora s'acaba. Els més intel·ligents se'n recorden i intenten ajudar els joves que encara l'estan passant, mentre que altres adults, menys intel·ligents i empàtics, s'obliden d'aquella època i no es mostren disposats a donar suport als adolescents que pateixen en aquell moment el mateix que ells van patir aleshores.

Li hauria agradat trucar a en Max, però el problema de ser a Tailàndia, entre d'altres, era que els horaris eren molt poc compatibles. De totes maneres, va agafar el mòbil i ho va intentar. Necessitava sentir-li la veu.

Els tons van sonar una vegada i una altra, una vegada i una altra, però en Max no va contestar. Sabia què havia de fer per acceptar la trucada? Ho va tornar a provar. Sense èxit.

Es va aixecar, va recollir la tovallola, es va ajustar el pareo i va caminar fins a un dels grups de joves que cantaven i xerraven a la platja. Necessitava una mica de companyia i ara tornava a ser jove. L'acceptarien i, durant una estona, no se sentiria tan sola.

En Max va veure en Jonas que es perdia entre les taules en direcció al lavabo i va somriure imperceptiblement, tot i que un instant després, aprofitant que estava sol, va acabar somrient amb sinceritat. Li estava anant bé tenir un altre home amb qui parlar, encara que fos d'un altre segle i trenta anys més jove que ell. S'havia deixat convèncer per anar junts a menjar una mica, abans que sortís el seu tren de tornada cap a Viena i s'alegrava d'haver-ho fet perquè, fins a cert punt, li recordava els anys d'estudiant, quan, després de la lliçó magistral d'anatomia, se n'anava amb en Frankenstein o amb algun dels germans de la lògia a qualsevol de les moltes cerveseries d'Ingolstadt i es passaven hores discutint sobre el que havien sentit a classe, les notícies que arribaven de França o els últims rumors de les diverses corts d'Europa. Ara li resultava curiós haver-se sentit llavors, amb només vint anys, tan adult, tan amo de la seva vida, tan segur del curs pel qual transcorreria la seva existència tan bon punt acabés els estudis i tornés a Hohenfels. Després havia travessat el passatge com qui no vol la cosa, havia conegut la Nora i tot el seu món s'havia capgirat. Però no ho lamentava. La Nora era el millor que li havia passat en la vida. On devia ser? Què devia fer? Es devia haver trobat amb la seva mare ja? Devia pensar en ell?

Va treure l'estrany adminicle que servia per comunicar-se i se'l va quedar mirant amb prevenció, com li passava sempre. Al cercle verd hi havia un número 2, cosa que podia voler dir que ella l'havia intentat localitzar i ell no se n'havia adonat. El va començar a trastejar, nerviós, sense saber ben bé què havia de fer. L'espantava la idea de tocar res i que de sobte s'esborrés l'únic que li permetia contactar amb ella.

En aquell moment va arribar en Jonas i, li devia veure alguna cosa a l'expressió, perquè li va dir amb amabilitat:

—Cap problema?

En Max va estar a punt de dir que no. Conscient que el

seu orgull era absurd, va decidir dir la veritat. Fins a cert punt, naturalment.

—Aquest aparell és nou i encara no el domino.

—A veure, deixa-me'l mirar. Tens dues trucades perdudes. Algú ha intentat parlar amb tu i no l'has sentit. Espera, espera. Ah, és que el tenies en silenci.

—Per no molestar al tren.

—Després et deus haver descuidat de tornar-lo a posar en veu alta. Ja està.

—Cap missatge? —va preguntar, amb un nerviosisme que amb prou feines va poder amagar.

—No. Només indica que és una trucada de la Nora. La teva dona... no?

—Sí. Li podem trucar?

—I tant. Truco?

—Un moment, t'ho prego. Quina hora deu ser a Tailàndia?

—A Tailàndia? Ni idea, però t'ho miro. —En Jonas va treure el seu, de mòbil, i va teclejar alguna cosa—. Cinc hores de diferència. O sigui, que si aquí són les vuit del vespre, allà és la una de la matinada.

—Massa tard per trucar. Ja deu dormir.

—A la una, estant de vacances?

—No està de vacances. —De sobte va recordar com un llamp la primera vegada que la Nora havia fet servir aquella paraula, al cap de poc d'haver-se conegut, i l'hi havia hagut d'explicar. «Temps d'oci», li havia dit—. Es tracta d'unes obligacions familiars indefugibles.

En Jonas va somriure per sota el nas. Li queia bé aquell paio tan estrany, tan guapo i que parlava com si s'hagués escapat d'una pel·lícula històrica. Llàstima que estigués casat i que no li agradessin els homes!

—Escolta, una curiositat. No has de contestar si no vols, però m'ha cridat l'atenció. De debò que només tens dos contactes i prou? L'Anna i la Nora?

—Ja t’he dit que l’aparell és nou. Però sí. Només dos. No necessito relacionar-me amb ningú més. Almenys de moment. —L’expressió d’en Max es va tornar del tot seriosa, com si de sobte tingués cinquanta anys.

—Vols que et passi el meu?

En Max va estar a punt de dir-li que li feia l’efecte que no li resultaria necessari posar-se en contacte amb algú que acabava de conèixer i a qui no l’unia res de res, tret d’unes hores de conversa intranscendent, però s’ensumava que contestar-li allò resultaria insultant per a un jove que s’havia portat bé amb ell, tot i que no el coneixia de res.

—Amb molt de gust —va concedir, mentre el veia teclejar amb una seguretat absoluta. «Jonas Woods», va llegir, i un número tan fàcil de recordar que no hauria calgut escriure’l: 069911335544.

—Em permets una altra pregunta? —En Jonas va somriure. Se li estava enganxant la manera de parlar d’en Max. No va esperar cap resposta i va continuar parlant—. No tens xarxes socials, no saps fer servir el mòbil, parles de manera molt estranya, t’assembles moltíssim al comte de Hohenfels i al castell t’ho miraves tot com si ja ho coneguessis. M’ho vols explicar?

En Max va tenir la sort que en aquell mateix moment va arribar la cambrera amb dues *wiener schnitzel* que sortien del plat, amb una guarnició d’amanida, patates i melmelada de nabius vermells, i això li va donar espai per pensar uns segons en el que havien decidit l’Anna, la Nora i ell per a casos d’urgència.

—Jonas —va començar molt seriós—, ara et diré una cosa, però m’has de prometre pel teu honor que guardaràs el secret fins que jo t’alliberi d’aquesta obligació. Si prefereixes no carregar aquesta responsabilitat, continuarem gaudint de les viandes i parlarem d’altres temes.

—Tens la meva paraula —va contestar en Jonas, igual de seriós.

Van encaixar les mans i, oblidant-se un moment de la carn que tenien al plat, es van mirar als ulls.

—He estat en coma força temps —va començar en Max. No li agradava la idea de mentir, però havien arribat a la conclusió que era la versió més acceptable per explicar certes coses—. Vaig tenir un accident de trànsit. Em van auxiliar, em van operar i vaig estar un parell de mesos sense contacte amb el món. Es veu que no duia documentació i els primers dies no es va presentar ningú que em conegués o em trobés a faltar. La Nora era als Estats Units per visitar el seu pare i no va saber res durant un parell de setmanes. Quan em vaig despertar, ella i la seva àvia eren amb mi. He perdut la memòria del tot. Per elles sé que em dic Maximilian, i molt poc més. He recordat algunes coses, però moltes sembla que s'han perdut per sempre. És la primera vegada que surto sol de Viena. L'Anna, l'àvia de la Nora, ha pensat que, si jo tenia tant d'interès a venir a Salzburg, devia ser possible que aquí hi hagués alguna cosa que em permetés recordar algun fragment del meu passat. Això és tot.

—I elles no t'han explicat qui eres, qui era la teva família, d'on ets?

—Segons el metge, val més deixar que les coses vagin tornant soles. Quan m'expliquen alguna cosa, és com si fos una novel·la. No em diu res, no m'afecta emocionalment. Malgrat tot, avui, quan m'he assegut a la butaca de la biblioteca, he sentit per primera vegada que era a casa. —Ho va dir sense calcular la reacció d'en Jonas. Simplement, perquè era veritat.

—De debò? Potser ets de la família, d'alguna branca lateral, o descendent il·legítim d'una filla dels comtes. Sé que hi va haver una noia que es va quedar embarassada del seu xicot, no van deixar que s'hi casés perquè era un simple oficial de dragons i no estava a l'altura de la família, i es va suïcidar al riu, després de tenir la criatura. Potser tu vens d'aquella branca, potser ets un nebot perdut o una cosa per l'estil.

En Max va estar a punt d'ofendre's seriosament per la simple idea de ser un bastard dins de la seva pròpia família, però s'ho va pensar millor i va decidir no reaccionar. El tema de la seva avantpassada ultratjada i suïcida el deixaria per a un altre moment, quan estigués sol i pogués pensar.

—Seria fantàstic! —va continuar en Jonas, entusiasmat—. Potser per això t'assembles tant a l'altre Maximilian, el teu avantpassat. Vols que tornem a Hohenfels? Tinc les claus i el codi de l'alarma. Hi podries passejar una mica i veure si et porta més records. Va, som-hi! Acaba't l'escalopa i pugem.

En Max va pagar el compte amb la targeta que li havia donat l'Anna i van sortir del restaurant a buscar el cotxe d'en Jonas quan el sol ja havia desaparegut gairebé del tot, però, aquí i allà, encara se'n colaven els últims rajos daurats entre les cases antigues, i els donava una pàtina de color de mel.

La Getreidegasse era plena de turistes que buscaven un lloc per sopar i feien fotos a tot el que els passava per davant. Allà ja regnava l'hora blava i tots els aparadors estaven il·luminats.

—Quanta llum que hi ha ara a les nits! —va comentar en Max.

—On tu vivies abans no era així?

Es va adonar que no hauria d'haver fet aquell comentari i el va intentar tapar com millor va poder.

—No ho sé. No me'n recordo. Sé que m'impresiona sempre.

—Potser vivies a l'Àfrica.

En Max es va tombar un segon per veure el carrer que tan bé recordava de la seva infància i joventut, el carrer on havia estat tantes vegades, on es va comprar el primer barret de tres puntes i on li feien les perruques, sempre més discretes que les que el perruquer li volia vendre; el carrer on, si no li fallava la memòria, havia viscut Mozart, el músic que haurien volgut tenir al casament i que al final no va poder perquè estava de

tournée per Europa, però es van acabar posant d'acord a contractar el mestre Salieri, ni més ni menys que el compositor de la Cort. Va ser un regal esplèndid dels seus oncles que va impressionar tota la concurrència.

Davant d'un aparador d'armes de caça, dos homes que li resultaven familiars li van cridar l'atenció, però no va aconseguir saber de què li sonaven. En Jonas encara xerrava, entusiasmat.

—Això és el més increïble que m'ha passat a la vida, Max, t'ho asseguro. Mira que si poguéssim demostrar que ets descendent dels comtes! Ara que..., no sé si serviria de res, perquè l'última comtessa ja es va desprendre del castell i, a més, a Àustria es van abolir els títols nobiliaris... En Max va fer un bot.

—Com dius?

—Que ara el comte ja no ho seria i ni tan sols es diria von Kürsinger, sinó simplement Kürsinger, com una persona normal i corrent. Fins i tot el net de l'emperador, Otto, el que hauria d'haver sigut emperador, és Otto Habsburg, sense «von» i sense res.

—No hi ha emperador? Ni tan sols rei? —En Max semblava escandalitzat.

—No. Àustria és una república i tenim un president de la República, que es tria democràticament cada cinc anys, i un president del Govern que es tria cada quatre. I, en general, tenim un govern de coalició entre dos partits perquè la població gairebé mai es decideix majoritàriament per un d'ells i el més sensat és pactar.

—Com pots saber tantes coses de tot això, tu?

—Home, això ho sap qualsevol ciutadà. És bàsic. A més, ja t'he dit que estudio Història. Quan acabi, vull ser professor d'institut, o potser intentaré entrar a la universitat. Encara no ho tinc clar.

—No hi ha emperador... —va mussitar en Max, esmaperdut.

Ell, a la seva època, havia argumentat a favor de la democràcia, de la possibilitat que tots els homes formats triessin els seus governants, però el que havia passat a França l'any 1789 li havia pres força l'entusiasme. Si el canvi consistia en el fet que el populatxo més abjecte, infame, vociferant i assassí tingués el poder per decidir arbitràriament sobre el destí de tothom, no era una via de futur que li semblés desitjable. Malgrat tot, pel que havia vist fins al moment, feia la sensació que la vida pública funcionava bé. Ho hauria d'investigar tan bon punt tornés a ser a la calma del pis de l'Anna a Viena.

—Disculpa, Jonas. —Pensar en Viena li havia fet recordar l'horari del tren—. Vaig prometre a l'Anna que no tornaria més tard de les dotze, i ni tan sols sé si hi ha cap altre tren, a més del que pensava agafar.

—T'ho miro de seguida.

Ja asseguts al cotxe, va tornar a treure el mòbil i al cap d'un moment tenia la informació.

—Hi ha un tren que passa per Salzburg a tres quarts de dues de la matinada i arriba a Viena poc abans de les vuit, però és una pallissa. Et proposo que vinguis a casa a passar la nit. Tinc un sofà llit que val més que el llit de la meua habitació. A les nou i deu del matí surt un tren que et deixa a Viena a dos quarts de dues. Pots trucar a l'Anna i dir-l'hi perquè no es preocupi.

En Max va arrufar les celles. La idea de passar la nit en un lloc desconegut amb un jove que acabava de conèixer no el seduïa particularment, però la possibilitat de tornar a entrar a Hohenfels sense turistes i poder gaudir una estona de casa seva i fins i tot buscar algunes de les coses que no s'havia endut llavors i que trobava a faltar era una cosa que l'estirava com un cavall.

—Podem pujar ara a Hohenfels i, si veig que necessitem més temps, aviso l'Anna. Accepto la teva generosa oferta i me'n vaig demà al matí amb el primer tren. Hi estem d'acord?

—Sí. Fem-ho així.

En Jonas va engegar la ràdio i es van posar en marxa. En passar per les diverses emissores per triar programa, en Max va aixecar la mà de cop.

—Deixa això, sisplau, Jonas, deixa'm escoltar-ho. És Mozart.

Cap dels dos va notar que, darrere seu, un altre cotxe s'acabava de posar en marxa també i, a certa distància, els seguia.

* * *

L'Anna estava nerviosa. Ja eren més de les vuit i en Max no havia trucat. «Para de comportar-te com si fos un nano de deu anys —es va renyar a ella mateixa—. Va dir que tornaria amb el tren de les dotze i fins llavors falten gairebé quatre hores. A més, ni tan sols sembla segur que sàpiga trucar.» També va pensar que, a l'època que ell havia viscut tota la vida, això d'estar constantment comunicats era impossible i no se li acudiria a ningú. Si passava res greu, s'enviava una carta, que trigava entre dies i setmanes a arribar. Cadascú se solucionava els seus propis problemes quan es presentaven, sense demanar ajuda ni informar les persones que estaven lluny i que, per raons evidents, no hi podien fer res. De manera que, si no trucava, tot això que tenia. Voldria dir que estava bé i que es començava a adaptar a la vida del segle XXI.

Va menjar una mica davant del televisor, tot veient una sèrie que li havien dit que estava bé, però que no aconseguia interessar-la perquè el cap se li disparava en totes direccions. La Nora a Tailàndia, esperant trobar-se amb la seva mare. L'Andreas, el seu fill i el pare de la Nora, en unes excavacions al Perú, pràcticament incomunicat. Li havia contestat el correu electrònic en què li feia saber que la Nora havia aparegut i que tenia xicot, i des de llavors no n'havia sabut res, d'ell, excepte un breu missatge per dir-li que per fi havien aconse-

guit el finançament necessari i se n'anava al campament. Un sol fill que només veia de tant en tant, una jove que no tenia mai temps per a ningú i una neta meravellosa que havia estat a punt de matar-la amb la seva desaparició, que, ara ho sabia, no havia sigut intencionada. Per fortuna havia tornat, i havia arribat acompanyada d'en Max, un noi fantàstic («més aviat un home adult», es va corregir), però que els portaria moltíssims problemes.

Havia preguntat a una amiga seva que era escriptora especialitzada en novel·la negra si ella coneixia algú que pogués fabricar documents falsos. Havia promès preguntar als seus coneguts amb l'excusa que ho necessitava per al seu pròxim projecte, però encara no en sabia res. I també hi havia el problema de la feina. En Max volia treballar, però era impossible. Com a metge no hi havia res a fer. Malgrat els trenta anys d'experiència que tenia tractant pacients, els seus coneixements eren del segle XVIII i dels primers anys del XIX. S'havia quedat garratibat quan ella li havia ensenyat una vulgar xeringa d'un sol ús.

Podria intentar estudiar Medicina, però per això primer hauria de tenir papers oficials i llavors passar l'examen d'accés, que era dels més exigents d'Europa, i ell no tenia ni tan sols els coneixements bàsics de qualsevol estudiant que acabés d'acabar batxillerat. Era pràcticament impossible.

Per fortuna, l'or i les joies que havien portat, ben administrats, els podrien permetre viure uns anys amb certa tranquil·litat fins que la Nora acabés la carrera i pogués començar a exercir de metgessa, però a ell se li hauria de buscar una feina, alguna cosa per fer perquè no acabés caient en una depressió. A més, s'haurien de casar al segle XXI perquè, un cop parella oficial, ell pogués gaudir dels avantatges de ser el cònjuge de la Nora, però la situació tornava sempre al mateix lloc: sense documents no hi podia haver casament, ni seguretat social, ni feina, ni res. N'hi havia per parar boja.

Va apagar el televisor perquè no entenia res. Va pensar a trucar a en Max i va decidir no fer-ho. A ningú li agrada que el vigilin, i el nano era adult. Adult de sobres. Malgrat el cos esvelt i la pell perfecta, tenia més de cinquanta anys.

* * *

Quan van aparcar davant del castell, a l'esplanada que s'havia construït com a aparcament per als visitants, ja s'havia fet de nit, però la lluna ho banyava tot amb la seva claredat espectral. En Max va recordar amb una intensitat estremidora la nit de les noces, quan després del banquet, ell, la Nora, la Sanne, i poc després el Llop, es van citar a la cabana del bosc per intentar tornar la vida a l'esguerro d'en Frankenstein, que, mentrestant, era el seu bon Michl i s'acabava de morir, assassinat pel seu cosí Johannes, d'infame record.

Feia molts anys de tot allò, però en aquell moment, en la foscor platejada i amb Mozart sonant encara a la ràdio del cotxe, tot semblava molt més proper, com si hagués tornat al passat, al seu temps, al seu lloc.

Va mirar avall, als pantalons d'estiu que duia, les vambes (tan còmodes, tan lleugeres, tan descaradament del segle XXI) i va saber que no era cert, que els dos segles continuaven sent allà, pesant-li sobre les espatlles com una llosa a la seva tomba.

—Vinga! Anem a veure si serveix de res que el tornis a veure amb calma! —En Jonas va baixar del cotxe i, posant-se un dit als llavis, li va indicar que fes silenci, tot i que no hi havia ningú rondant.

—No hi ha guarda? —va xiuxiuejar en Max, acostant-se a l'orella del seu acompanyant.

—No. Sortiria molt car. Però hi ha un bon sistema d'alarma.

Va estar a punt de demanar una explicació i va decidir no fer-ho. Per què? Ja ho preguntaria quan sortissin i tornessin a ser al cotxe anant cap a l'estació de Salzburg.

—No hauríem d'avisar ja l'Anna, abans que es retiri a la seva cambra? —va preguntar en Max.

—D'acord, però val més que li enviem un missatge de text. Així ella el pot llegir quan li vagi millor i nosaltres no fem tant de soroll. Què li vols dir?

—Soc a Hohenfels. He conegut el senyor...

—Qui? Jo? —Va estar a punt de fer una riallada.

En Max va assentir, tot seriós.

—Woods. El pare és nord-americà.

—«He conegut el senyor Woods, que, amablement, s'ha ofert a ajudar-me i a allotjar-me a les seves estances aquesta nit. Torno demà a quarts de dues del migdia. Quan sigui aquí, l'informaré del que, eventualment, hagi pogut esbrinar. Li envio una afectuosa salutació.»

—Li parles de vostè?

—Evidentment. És la senyora àvia de la meva esposa, una persona gran. Li dec respecte i consideració.

—Com vulguis... Tu mateix. Ja està. Mira, si surten aquests dos senyals, és que el missatge s'ha enviat. Si es posen blaus, és que ja l'ha llegit.

—T'ho agraeixo molt, Jonas.

—A mi no em parles de vostè? —va cloquejar ell.

En Max es va posar tens.

—Havíem decidit tutejar-nos.

—Que sí, home, que era una broma...

Tots dos van somriure.

Van caminar en silenci cap amunt. La silueta de Hohenfels, coneguda i estimada, s'eixamplava per moments davant seu i cada vegada havien de tirar el cap més enrere per poder abraçar-la. Mai, en tota la vida, havia pogut evitar omplir-se d'orgull en veure'l, saber que era casa seva, el bressol dels seus avantpassats, l'origen del seu llinatge.

—Anem per darrere, per la cuina. Al costat hi ha l'entrada del personal —va xiuxiuejar en Jonas.

Van arribar davant de la porta de servei, en Jonas va treure la clau i, abans que la pogués posar al pany, un braç se li va enroscar al coll i uns llavis li van fer pessigolles a l'orella.

—Quiet aquí, nano. Si et portes bé, no et passarà res —va dir una veu en anglès.

En Jonas va mirar en Max, que forcejava amb un altre home.

—Us adverteixo que aquí no hi ha res de valor. Trastos vells —va explicar en Jonas, lluitant contra la pressió que sentia a la tràquea.

Els homes no van contestar. El que tenia agafat en Max va treure un revòlver amb la mà lliure. Tenien uns braços com sogues de vaixell.

—Ara, tots dos quietos. Feu el que us diguem i no us passarà res. De genolls.

—Què diuen? —va preguntar en Max amb la veu esqueixada. No entenia la llengua; ni tan sols sabia en quin idioma parlaven.

—Que ens estiguem quietos. Que no ens volen fer mal. Volen que ens posem de genolls.

—Mai —va dir en Max, molt digne, mentre en Jonas s'agenollava davant dels dos homes, que no eren més que ombres en la foscor de darrere del castell.

—No siguis idiota, Max. A terra! No deus voler que et matin uns lladres, no?

—No em penso agenollar davant d'un assaltador de camins.

—Què diu? —va preguntar un dels assaltants.

—Que no es pensa agenollar —va traduir en Jonas.

Els dos paios es van posar a riure.

—És imbècil, però els té ben posats —va comentar un d'ells.

En aquell moment, aprofitant les rialles, en Max va començar a córrer pendent avall. Coneixia perfectament el

camí i, tot i que les coses havien canviat força, el bosc encara era allà, al seu abast. I un cop al bosc, seria molt difícil que el trobessin. L'únic problema era que tenien en Jonas i que semblaven homes disposats a tot. Qui devien ser aquells lladres? Què podien voler d'ells? Entrar a Hohenfels? A fer-hi què?

En Max corria tan de pressa com li permetien les cames, però feia molt que no corria i ja es començava a cansar, mentre que el seu perseguidor semblava que estava ben en forma. Li va estranyar que no intentés disparar-lo mentre escurçava la distància entre tots dos.

—*Stop, you idiot! Stop! You fucking stop now!*

Era evident que volia que s'aturés, però no pensava posar-l'hi tan fàcil. Va continuar corrent gairebé sense aire ja, sentint unes punxades horribles al costat, veient com els arbres estaven cada vegada més a prop i, amb ells, la santa foscor que el protegiria. L'assaltant encara corria darrere seu. Li podia sentir la respiració agitada a un parell de metres, ben just.

Sense saber ben bé què havia passat, de sobte es va trobar a terra, i les agulles de pi se li clavaven als braços i a la cara. Es va intentar aixecar, però un peu, amb tot el pes del cos al darrere, el mantenia clavat a terra. A poc a poc, la pressió li va permetre girar-se fins que va tenir l'esquena enganxada a les agulles de pi. Ara el peu li trepitjava l'estómac.

Des d'on era només podia veure la silueta d'un cap i d'unes espatlles amples retallada contra el cel estrellat, empal·ludit per la llum de la lluna. Al seu voltant, les cuques de llum voladores semblaven d'espurnes blavoses la negror del bosc, com fades diminutes que observaven sense gaire interès l'episodi de violència que tenia lloc al seu territori.

La mà de l'home empunyava una pistola, molt més petita i compacta que les que en Max coneixia, però igual de mortífera, podia suposar. L'home li va fer gestos amb l'arma perquè s'aixequés i comencés a caminar davant seu, altre cop cap al

castell. En Max es va deixar portar. S'havia d'assegurar que en Jonas estava bé.

Un parell de minuts després eren a l'aparcament, al costat del cotxe que els havia portat fins allà. En Jonas va sospirar alleujat quan el va veure viu.

—Digues al teu amic que deixem que te'n vagis, però que ell ve amb nosaltres.

En Jonas va fer d'intèrpret.

—On em porten? Qui són?

—Ho sabràs quan arribi el moment —va ser la resposta—. Si et resisteixes, el teu amic morirà.

En Jonas va tornar a traduir amb una boca que, de sobte, li havia quedat seca.

—No em resistiré.

Un dels homes va escorcollar en Max.

—Està net. Només porta la cartera i unes claus.

En aquell moment, en Jonas es va adonar que no havia tornat el mòbil a en Max. Esperava que no li prenguessin. Era l'única manera que tenia de comunicar-se amb l'Anna i la Nora i explicar-los què havia passat.

—Puja al cotxe i fot el camp. Tu no saps res i no has vist res, *OK?*

En Jonas va fer que sí amb el cap. Va mirar en Max, intentant posar en aquella mirada el que li volia dir: que ell informaria la seva dona i l'Anna, i que farien tot el possible per alliberar-lo. Després es va posar còmode al seient i va arrencar.

—Fot el camp!

Quan va mirar pel retrovisor, un dels homes havia acostat un cotxe que, pel que semblava, havien tingut amagat entre les ombres, i obligaven en Max a entrar-hi. Després, va agafar el revolt que baixava a la ciutat i va deixar de veure'ls.